

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Afgørelse i sag 940/2011/JF - Náhrada způsobilých nákladů příjemcům grantů od Evropské komise

Rozhodnutí

Případ 940/2011/JF - Otevřeno dne 22/06/2011 - Rozhodnutí ze dne 30/09/2013 - Dotčený orgán Evropská komise (Další šetření není důvodné) |

Daný stěžovatel koordinoval konsorcium, které získalo grant Komise k provedení akce v oblasti ekologické výstavby. Během provádění této akce požadovalo konsorcium úhradu způsobilých nákladů, které vznikly během různých období vykazování, v souladu se smlouvou podepsanou s Komisí. Komise nicméně souhlasila s tím, že uhradí pouze 45,75 % těchto nákladů. Stěžovatel měl za to, že Komise nesprávně omezila své úhrady na výše uvedenou míru, a stěžoval si evropskému veřejnému ochránci práv.

Veřejný ochránce práv zjistil, že podle smlouvy se úhrada ve výši 45,75 % vztahuje na celkový příspěvek Unie na danou akci. Smlouva neuváděla žádnou výši průběžných plateb. Kromě toho předtím, než konsorcium požadovalo proplacení nákladů vzniklých během prvního vykazovaného období, informoval ji úředník Komise o tom, že průběžné platby lze provádět v různé výši úhrad. Veřejný ochránce práv tudíž Komisi navrhl smírné řešení a vyzval ji, aby (i) řádně vysvětlila, proč použila výše uvedené procento průběžných plateb konsorciu; a (ii) zajistila, že po skončení akce zaplatí konsorciu zbývající částku v souladu se smlouvou.

Komise uvedla, že na průběžné platby systematicky uplatňuje 45,75 %, aby zajistila řádné finanční řízení rozpočtu EU a vyhnula se budoucím složitým postupům při zpětném získávání prostředků. Veřejný ochránce práv nebyl s touto odpovědí spokojen. Poukázal mimo jiné na to, že Komise měla vypracovat pokyny, které by konsorciu umožnily správně si smlouvu v tomto ohledu vyložit. Jelikož však všechny grantové dohody nyní obsahují jasné ustanovení o tom, že průběžné úhrady se provádějí v míře vztahující se na celkový příspěvek Unie na akci, veřejný ochránce práv došel k závěru, že žádné další šetření v tomto směru není oprávněné. V další poznámce Komisi nakonec vyzval, aby ho informovala, jak splnila svá ujištění, že konsorciu uhradí všechny nezaplacené částky na konci akce.

Skutečnosti, které vedly k žalobnímu důvodu

1. Stěžovatel je výkonným ředitelem společnosti působící jako koordinátor konsorcia (dále jen „konsorcium“) složené z řady veřejných agentur a soukromých, malých a středních podniků (dále jen „MSP“) se sídlem ve Francii, Německu, Norsku, Polsku a Spojeném království (dále jen „příjemci“).

2. Dne 20. října 2008 se stěžovatel obrátil e-mailem na Generální ředitelství Evropské komise pro podniky a průmysl (dále jen „Komise“) s cílem položit otázku týkající se výzvy k předkládání návrhů Evropa INNOVA-EN-CIP-09-C-N01S00 s názvem „*Evropská platforma pro nadnárodní klastrovou spolupráci, služby náročné na znalosti, ekologické inovace a podporu nových nástrojů a koncepcí služeb pro podporu inovací*“ (dále jen „výzva“). Stěžovatelka si přála vědět, zda by vzorový rozpočet připojený k jejímu e-mailu mohl být slučitelný s „*příspěvkem ES ve výši 65 %?*“ => *ne každý partner obdrží příspěvek ES ve výši 65 %, ale celkový rozpočet.*

3. Dne 29. října 2008 jeden úředník Komise (dále jen „úřední M“) mimo jiné odpověděl, že

„[t] partneři mohou získat různé % příspěvku: individuální % může být vyšší nebo nižší než 65 %. Jediné pravidlo je: celkový příspěvek na projekt nesmí překročit 65 %.“

4. Dne 12. listopadu 2008 zahájila Komise výzvu. Konsorcium v čele se stěžovatelem patřilo k nejvyšším žadatelům a byl mu udělen grant.

5. Dne 3. listopadu 2009 podepsal stěžovatel jménem konsorcia s Komisí grantovou dohodu na akci s více příjemci č. 245585 (dále jen „dohoda“) s cílem provést akci s názvem „*Ozelenění stavebnictví – směrem k odvětví služeb s přidanou hodnotou*“ (dále jen „opatření“). Dohoda vstoupila v platnost dne 1. září 2009 a akce měla být zahájena do 31. srpna 2012.

6. Dne 17. března 2010 stěžovatel kontaktoval úředníka M e-mailem. Stěžovatel zdůraznil, že míra financování akce EU byla stanovena na „45 %“. Poukázala na to, že konsorcium uplatňovalo různé sazby náhrad na různé činnosti a příjemce akce. V tomto ohledu stěžovatelka odkázala na dvě tabulky připojené k jejímu e-mailu, z nichž jedna se týkala osobních nákladů a druhá se týkala „*poukázky*“. Zdůraznila, že konsorcium požadovalo pouze osobní a cestovní náklady. Stěžovatel požádal úředníka M, aby vysvětlil, jak by mělo konsorcium vyplnit svou finanční zprávu týkající se příspěvku EU, neboť procentní podíly uvedené v první tabulce byly vyšší než míra financování EU ve výši 45 %.

7. Dne 19. března 2010 úředník M odpověděl, že záležitost projednala s jiným úředníkem Komise (dále jen „úřední Z“) a že

„z toho vyplývá, že článek II.18 grantové dohody hovoří o poslední platbě jako o příležitosti zjistit, kolik ES dosud uhradilo, a provést konečný výpočet a vyrovnání, aby byla dodržena míra spolufinancování ES. To znamená, že před tím, než může být zapláceno více nebo méně než toto

procento. To znamená, že Vám k úhradě předložíme 75 % a 90 %, a to na základě forem spolufinancování smlouvy. Proto je v budoucnu možné dosáhnout vyššího a nižšího procenta: poslední platba bude příležitostí k dosažení průměru: grantová dohoda dokonce předpokládá, že v případě vyšších vyplacených částek EK pouze požádá o vrácení. To platí pro... všechny projekty“.

8. Dne 7. dubna 2010 předložil stěžovatel Komisi zprávu konsorcia týkající se prvního období akce. Způsobilé náklady činily 240 762,18 EUR. Stěžovatel požádal o zaplacení 208 052,93 EUR, což odpovídá 86,41 % výše uvedených nákladů.

9. Dne 19. května 2010 požádal úředník Z stěžovatele, aby poskytl dodatečné informace týkající se uvedených nákladů, a zdůraznil, že:

„[a] všichni příjemci podstatně převyšují své žádosti o příspěvek ES: 75–90 %. Vezměte prosím na vědomí, že míra financování akce ES byla dohodnuta na 45,75 % způsobilých nákladů konsorcia. Je na konsorciu, aby rozdělilo průběžné platby úměrně k tomu, o čem bylo rozhodnuto a které se odráží v příloze II [dohoda].“

10. Úředník M poté úředníkovi Z prostřednictvím e-mailu zkopírovaného stěžovatele připomněl, že

„[H] souhlasil s použitím ustanovení grantové dohody, pokud uvádí, že všechny výpočty, které mají respektovat míru spolufinancování, mohou být provedeny na konci projektu, což znamená, že v některých okamžicích může být poskytnuto více náhrad a poté bude poskytnuto méně.“

Úředník M požádal úředníka Z, aby „p] pronájem potvrdil, že je stále platný“.

11. Následující den úředník Z odpověděl, že konzultovala finanční služby Komise, které považovaly výklad poskytnutý ve svém posledním e-mailu za jediný přijatelný s ohledem na základní zásady rovného zacházení, transparentnosti a řádného finančního řízení.

12. Dne 6. července 2010 žadatel znovu předložil zprávu konsorcia týkající se prvního období akce.

13. V e-mailu zaslaném stěžovateli dne 22. července 2010 vyjádřil úředník Z další obavy ohledně nákladů.

14. Následující den stěžovatel poskytl požadované vysvětlení e-mailem.

15. Úředník Z poté odpověděl, že nemá žádné další otázky k účetní závěrce týkající se vykazovaného období 1 akce. Vysvětlila, že po návratu úředníka M z dovolené ji oficiálně požádá, aby výše uvedené zprávy schválila a podle toho zaplatila stěžovateli. Úředník Z zdůraznil, že

„[t] požádaný příspěvek ES pro P1 bude omezen na sazbu uvedenou v článku I.4.3 GA...“ [1] .

16. Dopisem ze dne 4. srpna 2010 informoval úředník M stěžovatele, že celkové způsobilé náklady pro první období akce činily 240 761,92 EUR. Stěžovatel požádal o příspěvek EU ve výši 208 052,92 EUR. Tato částka překročila referenční hodnotu o 97 904,34 EUR. Komise proto mohla přispět maximálně ve výši 110 148,58 EUR na první období akce. Komise by výše uvedenou částku zaplatila stěžovateli, který by poté provedl nezbytné platby příjemcům.

17. Dne 4. října 2010 zaslal stěžovatel dopis příslušnému vedoucímu oddělení Komise (dále jen „HoU“). Vysvětlila, že konsorcium čelilo problémům v důsledku odmítnutí Komise přijmout různé míry spolufinancování pro různé příjemce. Zdůraznila, že Komise již dříve potvrdila, že je to přijatelné. Podle dohody mohlo konsorcium požadovat proplacení maximálně 45,75 % způsobilých nákladů. Příjemci pochopili, že tento procentní podíl se použije na celou dobu trvání akce, a nikoli na každé z vykazovaných období. Komise nicméně posoudila každé vykazované období zvlášť a poté, co příjemci obdrželi za první období 45,75 %, nemohli v pozdějších vykazovaných obdobích provést žádné úpravy. Stěžovatel dále uvedl, že někteří příjemci, konkrétně veřejné agentury, nemohli přijmout financování ze strany EU ve výši 45,75 % pro 100 % „*inovační poukázky*“ financované z vnitrostátních zdrojů. Ostatní příjemci, konkrétně soukromé odborné organizace, měly být spolufinancovány v míře podstatně vyšší než 45,75 %. Stručně řečeno, Komise tím, že uplatnila míru spolufinancování ve výši 45,75 % na každého příjemce v každém finančním období, ohrozila finanční řízení akce. Stěžovatel se dotázal, zda mohlo konsorcium za dané období požadovat skutečnou, odlišnou míru spolufinancování pro každého jednotlivého příjemce. Dále požádala, aby bylo konsorciu umožněno získat zpět příspěvky EU, jakmile bude vyplacen konečný zůstatek vypočítaný na konci akce. Podle názoru stěžovatele by to bylo plně v souladu s dohodou.

18. Dne 12. října 2010 stěžovatel projednal výše uvedené záležitosti s úředníkem Z telefonicky.

19. Dne 20. října 2010 stěžovatel požádal HoU dopisem zkopírovaným úředníkem M a Z, aby potvrdil, že rozumí finančním aspektům projektu uvedeným níže.

20. V tomto dopise stěžovatel nejprve odkázal na tabulku obsaženou v jejím dopise a zdůraznil, že sazby uvedené v této tabulce pro každého příjemce se liší od celkové míry financování EU, tj. 45,75 %, stanovené v dohodě. Konsorcium vypočítalo rozpočet akce s použitím různých sazeb proplácení různých nákladů. Zveřejňování příjemci podle výzvy plně financovali „*inovační poukázky*“ ze svých vlastních rozpočtů. EU tak přispěla 0 %. Na druhé straně, pokud jde o osobní náklady, všichni příjemci obdrželi příspěvek EU v rozmezí od 10 % do 100 % v závislosti na příjemci a činnosti (například řízení bylo proplaceno ve výši 100 %). Každý příjemce vykázal své způsobilé náklady pro každé vykazované období a mohl by požádat, aby byla v souladu s výše uvedenou tabulkou použita určitá míra financování EU.

21. Za druhé, stěžovatel poznamenal, že Komise uvolnila finanční prostředky EU na základě individuálních nákladů požadovaných konsorciem a schválených Komisí pro každé vykazované období. V důsledku toho uhradila Konsorciu ve výši 45,75 % celkových schválených způsobilých nákladů částku rovnající se této sazbě nebo vyšší. Pokud konsorcium požadovalo méně, vyplatila Komise požadované finanční prostředky EU. V tomto ohledu žadatel zdůraznil,

že pokud jde o vykazované období 1, Konsorcium požádalo Komisi o příspěvek EU ve výši 208 052,92 EUR, což odpovídá 86,41 % celkových způsobilých nákladů ve výši 240 761,92 EUR. Komise zaplatila 110 148,58 EUR, což odpovídalo 45,75 % způsobilých nákladů.

22. Zatřetí stěžovatel odkazoval na předběžné financování, jak je uvedeno v dohodě. Zdůraznila, že Komise po podpisu dohody automaticky provedla první platbu předběžného financování ve výši 20 % grantu. Konsorcium mohlo v průběhu akce požadovat další platby předběžného financování za předpokladu, že bylo spotřebováno nejméně 70 % předchozích plateb předběžného financování. V případě, že konsorcium požadovalo další platby předběžného financování, mohlo by tyto platby rozdělit příjemcům, jejichž individuální míra financování EU byla vyšší než 45,75 %. Celková částka obdržených plateb předběžného financování musela být zúčtována v posledních dvou platbách: prvních 50 % mělo být odečteno od poslední průběžné platby po vykazovaném období 5 a zbývajících 50 % by bylo odečteno od platby zůstatku.

23. V neposlední řadě stěžovatel poukázal na vyvážení celkových vykázaných nákladů s celkovým vyplaceným financováním EU. Vyjádřila naději, že Komise stanoví výši finančních prostředků EU, na které měla akce nárok po posledním vykazovaném období. Za tímto účelem by Komise i) zvážila celkovou výši způsobilých nákladů vykázaných konsorciem a celkovou výši finančních prostředků EU, které konsorcium obdrželo do tohoto dne; a ii) porovnat tyto částky s mírou financování EU ve výši 45,75 % stanovenou v dohodě. Pokud by celková částka, kterou EU do té doby zaplatila Konsorciu, byla nižší než 45,75 % celkových vykázaných způsobilých nákladů, EU by zaplatila zůstatek. Pokud by celková částka, kterou EU zaplatila Konsorciu, byla vyšší než 45,75 % celkových vykázaných způsobilých nákladů, EU by tento zůstatek získala zpět. „Vyvažování“ by se provádělo v souladu s ustanoveními dohody.

24. Stěžovatel požádal HoU, aby potvrdil, že rozumí příslušným pravidlům, jak je uvedeno výše, a aby zajistil, že Komise stanoví konečný zůstatek na základě celkových způsobilých nákladů a nebude „*trestat*“ konsorcium za to, že v různých vykazovaných obdobích požadovala příspěvek EU nižší než 45,75 %.

25. Dopisem ze dne 19. listopadu 2010 odpověděl HoU a potvrdil, že i) maximální příspěvek EU na příjemce za vykazované období byl omezen na sazbu stanovenou v článku I.4.3 dohody; ii) obsah dopisu stěžovatele ze dne 20. října 2010 správně odrážel jednání se zaměstnanci Komise; a iii) popsaná pravidla a postupy se vztahovaly na platbu požadovanou konsorciem.

26. Dne 14. prosince 2010 předložil stěžovatel zprávu týkající se období 2 žaloby. Konsorcium požadovalo celkové náklady ve výši 310 862,36 EUR a požádalo o platbu ve výši 256 634,47 EUR, což odpovídá 82,56 % výše uvedených nákladů.

27. V únoru 2011 Komise informovala stěžovatele, že požadovaný příspěvek EU opět překročil dohodnutou sazbu úhrad. Navrhovaná sazba se pohybovala mezi 73 % a 94,25 % v závislosti na tom, komu vznikly náklady.

28. Dne 14. dubna 2011 stěžovatel znovu předložil zprávu týkající se nákladů vynaložených

konsorciem v období 2 akce.

29. Dne 18. srpna 2011 informovala Komise stěžovatele, že mu zaplatí 128 061,68 EUR, což odpovídá 45,75 % způsobilých nákladů týkajících se vykazovaného období 2 akce.

30. Mezitím se stěžovatel dne 21. dubna 2011 obrátil na evropského veřejného ochránce práv.

Předmět šetření

31. Stěžovatel tvrdil, že Komise dohodu nedodržela.

32. Stěžovatel tvrdil, že Komise by měla dohodu dodržovat a zaplatit konsorciu 354 539,18 EUR.

Šetření

33. Dne 22. června 2011 předal veřejný ochránce práv stížnost předsedovi Komise k vydání stanoviska.

34. Dne 28. listopadu 2011 obdržela veřejná ochránkyně práv stanovisko Komise, které předal stěžovateli k vyjádření.

35. Dne 31. ledna 2012 obdržela veřejná ochránkyně práv připomínky stěžovatele.

36. Po pečlivé analýze stanoviska Komise nebyla veřejná ochránkyně práv spokojena s tím, že Komise na stížnost odpovídajícím způsobem reagovala. Navrhl proto smírné řešení sporu v souladu s čl. 3 odst. 5 svého statutu.

37. Dne 20. srpna 2012 obdržel veřejný ochránce práv stanovisko Komise, které předal stěžovateli s výzvou k předložení připomínek. Připomínky stěžovatele obdržel dne 1. října, 14. a 28. listopadu 2012 a 7. srpna 2013.

Analýza a závěry veřejné ochránkyně práv

A. Prohlášení o nedodržování dohody

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

38. Žadatel v podstatě tvrdil, že Komise nesprávně uplatnila maximální sazbu proplácení ve výši 45,75 % na způsobilé náklady vykázané každým příjemcem v konsorciu pro každou činnost

a vykazované období v rámci akce. Podle stěžovatele dohoda stanovila pouze maximální příspěvek Komise do celkového rozpočtu akce. Komise stěžovateli potvrdila, že příjemci mohou požadovat vyšší náhrady, pokud celková úhrada opatření nepřekračuje dohodnutý procentní podíl. Stěžovatel poté podal žádosti o financování v souladu s tímto potvrzením.

39. Komise ve svém stanovisku stížnost zamítla. Zaprvé zdůraznila, že dohoda stanoví jednotnou sazbu náhrad ve výši 45,75 %. Tato sazba se vztahovala na způsobilé náklady akce, jak je uvedl stěžovatel a Komise přijala. Žádné jiné sazby nebyly se stěžovatelem dohodnuty.

40. Komise zejména tvrdila, že sazba náhrady ve výši 45,75 % se vztahovala na způsobilé náklady přijaté v souladu s čl. I.4.3 dohody. Tato dohodnutá sazba náhrad se vztahovala na všechny náklady, bez ohledu na rozpočtovou položku nebo dotčenou činnost, na příjemce, jemuž vznikly náklady, a/nebo na vykazované období. Dohoda ani žádná z jejích příloh nestanoví žádnou sazbu, která by se lišila od celkové sazby náhrad ve výši 45,75 %.

41. Podle Komise přispěla k financování celé akce, a tedy k nákladům, které vznikly všem příjemcům posuzovaným společně, tedy jako konsorcium. Příjemci by se mohli dohodnout na tom, jak mezi ně rozdělí příspěvek Komise, v závislosti na svých individuálních příspěvcích na akci. V zásadě by bylo možné, aby se na různé příjemce vztahovaly různé sazby náhrad. Návrh konsorcia ve znění uvedeném v přílohách I a II dohody však takové rozdílné sazby náhrad nestanoví. Dohoda se týkala jednotné a celkové sazby náhrad ve výši 45,75 %.

42. Komise se poté domnívala, že stanovila výši příspěvků EU na období 1 a 2 v souladu s dohodou. Komise jednala správně a omezila průběžné platby, když žádost o platbu překročila sazbu úhrad stanovenou v článku I.4.3 dohody. Komise zdůraznila, že přijala náklady Konsorcia jako způsobilé. Konstatovala, že tyto náklady jsou v souladu s kritérii způsobilosti stanovenými v dohodě a s odhadovaným rozpočtem v příloze II. Komise rovněž považovala zprávy za dostatečné pro prokázání provádění akce a pro stanovení způsobilých nákladů. Výsledkem bylo uvolnění průběžných plateb v souladu s dohodou. Nakonec dále souhlasila s náklady vykázanými v jednotlivých finančních výkazech poskytnutých příjemci.

43. Komise zdůraznila, že opakovaně informovala stěžovatele, že žádný rozdíl v sazbě náhrad není dohodou podpořen. Dodala, že od předložení výkazu nákladů za období 1 a rovněž v následných sděleních jasně vyjádřila svůj názor na sazbu náhrad, která se použije na způsobilé náklady. Dále uvedla, že je poněkud překvapivé, že stěžovatel ve své žádosti o náklady týkající se druhého období opět požadoval procentní podíl vyšší než 45,75 % sazba stanovená v dohodě.

44. Komise však uznala, že v průběhu provádění akce poskytla stěžovateli „rozporné“ informace. Z těchto informací vyplynulo, že „od vlastních zdrojů by mohly být odečteny různé sazby, které každý jednotlivý příjemce souhlasil s investicí do akce.“ Tyto informace poskytnuté během „neformální výměny e-mailů“ mezi stěžovatelem a projektovým pracovníkem mezi 17. a 19. březnem 2010, tj. předtím, než stěžovatel předložil zprávy týkající se období 1 a požádaly o platbu za toto období, byly založeny na fragmentárních informacích poskytnutých stěžovatelem. To nebylo potvrzeno v žádném jiném sdělení Komise stěžovateli nebo jiným

příjemcům. Tento výklad se rovněž neuplatnil na žádné jiné příjemce 20 grantů udělených na základě téže výzvy.

45. Komise nakonec zaručila, že její platební postupy budou dohodu plně respektovat. Zdůraznila, že nikdy neuvedla, že na konci akce odmítne stanovit konečnou částku a/nebo přistoupit k vyplacení zůstatku. Komise dodala, že v souladu s dohodou přezkoumá celkové způsobilé náklady vzniklé konsorciu v souladu s dohodou na základě žádosti o platbu zůstatku předložené konsorciem na konci akce. Stanoví konečnou výši příspěvku EU uplatněním míry spolufinancování ve výši 45,75 % na všechny způsobilé náklady vzniklé během akce. Nejsou-li tyto náklady nižší než odhadované způsobilé náklady v rozpočtu akce a aniž je dotčeno uplatňování jakýchkoli dalších příslušných ustanovení dohody týkajících se stanovení konečné výše grantu, mohl by postup výplaty zůstatku vést k vyplacení maximální částky příspěvku EU na akci, jak je uvedeno v článku I.4.3 dohody. Prostřednictvím tohoto platebního postupu je možné dosáhnout celkové míry smluvního financování ve výši 45,75 %.

46. Ve svých připomínkách stěžovatelka tvrdila, že návrh konsorcia, dohoda a přílohy dohody umožňují, aby se na příjemce vztahovaly různé sazby náhrad. To lze jednoznačně vyvodit z rozpočtové tabulky v příloze II dohody. „*Rovnicou nákladů na příjemce, vlastním příspěvkem a příspěvkem EU na příjemce uvedenou v rozpočtové tabulce*“ bylo umožněno, aby se na každého příjemce použily individuální sazby náhrad. Kromě toho bylo rovněž zřejmé, že 100 % nákladů na inovační poukázky bude financováno vnitrostátními agenturami. Je proto nesprávné tvrdit, že dohoda nestanoví žádnou jinou sazbu náhrad než sazbu 45,75 %. Stěžovatel například odkázal na odhadovaný rozpočet akce stanovený v příloze II dohody. Podle odhadovaného rozpočtu činily očekávané způsobilé náklady pro jednoho příjemce 199 184,80 EUR a příspěvek EU na náklady tohoto příjemce se odhadoval na 149 988,55 EUR. To odpovídalo sazbě náhrad pro tohoto příjemce ve výši 75,3 %.

47. Podle stěžovatele dohoda stanovila pouze celkovou míru financování 45,75 % pro celou akci. Neuvedla, že se tato maximální sazba náhrad vztahovala na každého příjemce, každou činnost a/nebo každé vykazované období. Dodala, že je možné plně respektovat maximální celkovou sazbu náhrad, a to i při uplatňování odlišných, tj. vyšších a/nebo nižších sazeb náhrad. S cílem zmírnit riziko stanovila dohoda možnost zpětného získání přeplatků nebo vyplacení zůstatku na konci akce. Komise nezohlednila povahu a činnost akce, když se v rozporu s dohodou rozhodla uplatňovat na každé vykazované období jednu jednotnou sazbu náhrad.

48. Stěžovatel zdůraznil, že odmítnutí přijmout různé míry financování pro jednotlivé příjemce způsobilo vážné problémy s peněžními toky, zejména u neziskových organizací přijímajících podporu a malých a středních podniků účastnících se konsorcia. Pokud by Komise uplatňovala stejnou sazbu náhrad až do konce akce, mohlo by konsorcium realisticky očekávat, že všechny zbývající částky budou vyplaceny přinejlepším počátkem roku 2013. Nesplacený zůstatek za samotné období 2 však činil 212 319,19 EUR. Podle stěžovatele to ohrozilo samotné přežití příjemců zapojených do provádění akce. Některé malé a střední podniky by mohly být nuceny čerpat bankovní úvěry na výplatu mezd a dodavatelů. Stěžovatel dodal, že příjemci budou nadále žádat o své individuální míry financování v souladu s přílohou II dohody. Dále *uvedla*, že

i když Komise omezí její platbu na 45,75 %, „podle grantové dohody musí partneři vykazovat náklady, jak je uvedeno v rozpočtové tabulce“.

49. Stěžovatel nesouhlasil s tvrzením Komise, že poskytl dostatečné písemné informace. Podle ní nebyla k dispozici žádná vhodná písemná dokumentace, „*kteřá by vedla účastníky finančního řízení a pomohla snížit byrokracii*“ při provádění smlouvy. Kromě toho neexistují spolehlivé pokyny k auditu, a to navzdory skutečnosti, že Komise žádá příjemce, aby předložili audity i u těch nejmenších částek.

50. Podobně stěžovatel nesouhlasil s tvrzením Komise, že s ní řádně komunikovala. V tomto ohledu stěžovatelka znovu zdůraznila, že od úředníků Komise obdržela potvrzení, že lze na příjemce uplatnit různé míry financování, pokud celková sazba příspěvku EU nepřesáhne „65 %“. V žádném případě nebyl obsah e-mailu potvrzujícího toto odvolání zrušen. Stěžovatel rozhodně nemohl nést odpovědnost za skutečnost, že Komise tyto informace nesdělila jiným potenciálním žadatelům.

51. A konečně, stěžovatel uvítal ujištění Komise, že na konci akce zaplatí zůstatek a že při výpočtu tohoto zůstatku zohlední celkovou výši způsobilých nákladů.

Předběžné posouzení veřejné ochránky práv vedoucí k návrhu smírného řešení

52. Veřejná ochránkyň práva se domnívá, že ani ustanovení dohody týkající se „*financování akce*“, ani ustanovení týkající se „*průběžných plateb*“ nemohla řádně odůvodnit rozhodnutí Komise použít sazbu 45,75 % na úhradu způsobilých nákladů schválených pro každé vykazované období a/nebo pro každého příjemce účastnického se konsorcia.

53. Veřejný ochránce práva uvedl, že se zdá, že článek I.4.3 dohody takové odůvodnění nestanoví. Pouze uvádí, že „*Komise přispěje maximálně částkou 1,777,916,13 EUR, což odpovídá 45,75 % způsobilých nákladů...*“ [2].

54. Ani čl. II.15 odst. 2, tj. ustanovení dohody, které upravuje „*průběžné platby*“, neposkytuje základ pro takové odůvodnění, protože v něm stanovený postup neodkazuje na žádnou platnou sazbu náhrady, včetně sazby uvedené v článku I.4.3 [3].

55. Na druhé straně se zdá, že článek II.16, nadepsaný „*Způsobilé náklady*“, jasně uvádí, že aby byly náklady akce považovány za způsobilé, musí být mimo jiné „*vyvolány během trvání akce [A], jak je uvedeno v článku I.2.2*“, tj. během „*36 měsíců od 1. září 2009*“ (zdůraznění v dohodě). Veřejná ochránkyň práva zastávala názor, že se zdá, že výše náhrady stanovená v článku I.4.3 dohody se týká pouze celkového příspěvku Komise na způsobilé náklady akce přijaté v plném rozsahu, tedy po jejím ukončení, a nikoli na žádné a všechny způsobilé náklady vzniklé v daném vykazovaném období, kdy akce probíhá.

56. Vzhledem k tomu, že se dohoda nevyjádřila k otázce sazby náhrad použitelné na průběžné

platby, bylo rozumné se domnívat, že se strany obvykle dohodnou na výkladu otázek, které nebyly v dohodě výslovně stanoveny. Veřejná ochránkyně práv v této souvislosti poznamenala, že Komise, tedy samotná navrhovatelka dohody, neodkázala na žádné pokyny, které by mohly stěžovateli pomoci při výkladu dohody.

57. Bylo proto důležité analyzovat informace, které Komise poskytla stěžovateli v odpovědi na její legitimní otázky týkající se výkladu dohody. Veřejná ochránkyně práv v této souvislosti poukázala na to, že veškeré takové informace mohou být poskytnuty pouze „formálním“ způsobem. E-maily úředníka Komise byly skutečně adresovány stěžovateli jakožto potenciální žadateli a později úspěšnému žadateli o grant. Veřejná ochránkyně práv proto nemohla pochopit, proč Komise tyto e-maily považovala za „*neformální*“. Zdůraznil, že „kultura služeb“ vůči občanům znamená, že autoři všech sdělení vydávaných orgány občanům EU musí převzít odpovědnost za obsah těchto sdělení. Úředníci Komise, i když jednají bez dohledu, by se měli cítit zodpovědní za to, co říkají veřejnosti. Jejich komunikace proto musí být přesná a úplná [4].

58. V projednávané věci mohly e-maily úředníka M ze dne 29. října 2008 a 19. března 2010 skutečně přimět stěžovatele, aby se domníval, že by mohly být použitelné různé sazby náhrad. Proto se rovněž zdálo rozumné, že konsorcium, které se řídilo ujištěními úředníka M ze dne 29. října 2008, když předložilo svůj úspěšný návrh, obsahovalo rozpočet, který byl s těmito ujištěními slučitelný a který byl nakonec Komisí přijat. Dále se zdálo rozumné předpokládat, že kdyby konsorcium vědělo, že informace poskytnuté úředníkem Komise jsou nesprávné, mohlo by navrhnout rozpočet odlišný od rozpočtu, který navrhlo (a který byl přijat), nebo by někteří z příjemců ani nemohli mít zájem účastnit se konsorcia vůbec.

59. Úředník Z později objasnil sazbu úhrad, kterou bude Komise uplatňovat na všechny průběžné platby poskytnuté konsorciu. V korespondenci vyměněné ve dnech 19. a 20. května 2010 úředník Z vysvětlil, že finanční služby Komise měly za to, že jediným přijatelným výkladem, který je v souladu se základními zásadami rovného zacházení, transparentnosti a řádného finančního řízení, je:

„[a] všichni příjemci podstatně převyšují své žádosti o příspěvek ES: 75–90 %. Vezměte prosím na vědomí, že míra financování [A] akce ES byla dohodnuta na 45,75 % způsobilých nákladů konsorcia. Je na konsorciu, aby rozdělilo průběžné platby úměrně k tomu, o čem bylo rozhodnuto a co je uvedeno v příloze II.“

60. Veřejný ochránce práv však uvedl, že výše uvedený výklad dohody se nezdá být dostatečný k odůvodnění rozhodnutí Komise omezit sazbu pro průběžné platby způsobilých nákladů konsorcia na 45,75 %. Zdá se, že výše uvedený výklad pouze potvrzuje, že dohoda stanovila „*míru financování [A] ze strany ES [...] ve výši 45,75 % způsobilých nákladů pro Konsorcium*“ a že konsorcium mělo možnost „*rozdělit průběžné platby úměrně*“ mezi příjemce. Nezdá se, že by bylo možné dospět k závěru, který později vyjádřil HoU v odpovědi ze dne 19. listopadu 2010, že sazba úhrad ve výši 45,75 % se vztahovala na průběžné platby, které Komise poskytla různým příjemcům. Kromě toho Komise nevysvětlila, jak by výše uvedený výklad mohl správně odůvodnit závěr, že zásady rovného zacházení, transparentnosti a/nebo řádného finančního řízení vyžadují použití sazby náhrad ve výši 45,75 % na průběžné platby

způsobilých nákladů konsorcia v každém vykazovaném období.

61. Komise proto jednak poskytla nesprávné informace o tom, jak vykládala ustanovení dohody týkající se průběžných plateb, a jednak tento výklad objasnila nepřesvědčivým způsobem. Komise proto řádně neodůvodnila své rozhodnutí použít sazbu úhrad ve výši 45,75 % na průběžné platby poskytnuté konsorciu, a to jak odkazem na ustanovení dohody, tak na zásady rovného zacházení, transparentnosti a řádného finančního řízení. Mohlo to být případ nesprávného úředního postupu. Statut veřejného ochránce práv stanoví, že „[a] *pokud možno veřejný ochránce práv usiluje o řešení u dotyčného orgánu nebo instituce s cílem odstranit případ nesprávného úředního postupu a vyhovět stížnosti*“ [5] .

62. V tomto ohledu veřejná ochránkyně práv uvedla, že v souhrnu byl stěžovatel spokojen s ujištěním Komise, že na konci akce přistoupí k úhradě zůstatku. Veřejná ochránkyně práv v této souvislosti rovněž vzala na vědomí ustanovení článku II.15.3 dohody, nadepsaného „*Platba zůstatku*“, která stanoví, že platba zůstatku, kterou nelze opakovat, se provádí po ukončení akce na základě nákladů, které příjemcům skutečně vznikly při provádění akce.

63. Veřejný ochránce práv proto v souladu s čl. 3 odst. 5 svého statutu předložil Komisi následující návrh smírného řešení: Komise by mohla i) řádně vysvětlit, proč se domnívá, že sazba úhrady ve výši 45,75 % se použije na průběžné platby, a ii) zajistit, aby jakmile jí to ustanovení dohody umožní, přikročila k úhradě splatného zůstatku v co nejkratší lhůtě. Rychlá platba by mohla pomoci zabránit poškození některých příjemců účastnících se konsorcia, na které stěžovatelka ve svých připomínkách poukázala. Podle stěžovatele postupné průběžné platby ve výši 45,75 % způsobily a způsobily značné škody malým podnikům zapojeným do konsorcia.

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv po jeho přátelském návrhu řešení

64. Komise ve své odpovědi uznala, že dohoda neupřesnila podmínky průběžných plateb, a v tomto ohledu uvedla, že tato „nesrozumitelnost ... *může být považována za zpětně politováníhodnou a může vést k nedorozuměním.*“ Zdůraznila, že s ohledem na potřebu zajistit řádné finanční řízení rozpočtu EU a vyhnout se budoucím složitým postupům zpětného získávání prostředků „*obvykle*“ uplatňovala sazbu úhrad uvedenou v článku I.4.3 dohody na průběžné platby [6] . Grantové dohody podepsané po roce 2011 to nyní výslovně uvádějí v článku I.5.2 [7] .

65. Komise dále uvedla, že přehodnotí svá pravidla a vnitřní postupy tak, aby byla *co nejprátelštější pro malé a střední podniky* . Rovněž učiní vše pro to, aby v budoucnu nedocházelo k podobným nedorozuměním. Kromě toho bude pracovat na snížení administrativní zátěže malých a středních podniků a na „*usnadnění [e] hladkých plateb*“ .

66. Komise konečně vysvětlila, že akce má být ukončena dne 31. srpna 2012. Konsorcium pak mělo 45 dní na to, aby předložilo svou poslední průběžnou zprávu a požádalo o vyplacení

zůstatku v souladu s článkem II.15. 2 a II.15.3 dohody. Komise uvedla, že připravuje pokyny konsorciu, které jí zašle měsíc před koncem akce, aby zajistila rychlé předložení požadovaných dokumentů. Zaručila, že bude jednat tak, aby zajistila, že žádost o platbu zůstatku bude vyřízena včas a bez zbytečných průtahů v souladu s dohodou.

67. Ve svém vyjádření k odpovědi Komise zopakovala stěžovatelka svou stížnost a požádala Komisi, aby zaplatila konsorciu částku 342 078,03 EUR, což odpovídá nesplaceným částkám z důvodu, že Komise omezila průběžné platby na 45,75 %. Neplacení výše uvedených částek ve správný čas již způsobilo značné problémy s peněžními toky několika partnerům konsorcia.

68. Stěžovatel rovněž informoval veřejného ochránce práv, že dohoda byla prodloužena do 31. prosince 2012. Vzhledem k tomu, že Komise mezitím oznámila dodatečný audit akce a že na závěrečnou zprávu konsorcia uplatnila nová pravidla pro podávání zpráv, stěžovatel očekával, že konečná platba „*realisticky*“ proběhne až v červnu 2013.

69. A konečně, stěžovatel vzal na vědomí závazek Komise přezkoumat své postupy. V této souvislosti uvedla, že konsorcium má rozsáhlé zkušenosti s prací na evropských projektech a že jeho partneři se nikdy nesetkali s obtížemi podobnými těm, které se vyskytly v souvislosti s akcí. Stěžovatel vyjádřil názor, že Komise přijala rozhodnutí *ad hoc*, upravila pravidla se zpětnou platností a poskytla protichůdný výklad použitelných pravidel. Kromě toho zvýšila počet auditů v rámci akce a podrobila jednoho partnera konsorcia dokumentárnímu auditu pro každou zprávu. V souvislosti s tím Komise požádala konsorcium, aby vyplnilo novou, podrobnější šablonu výkazu nákladů, pokud jde o jeho závěrečnou zprávu, a požádala ji, aby své předchozí výkazy nákladů přizpůsobila nové šabloně se zpětnou platností. Stěžovatel uvedl, že jak malé a střední podniky, tak veřejné agentury konsorcia vyjádřily obavy ohledně byrokracie a podezření Komise v souvislosti s nimi.

70. V další korespondenci informoval stěžovatel veřejného ochránce práv o žádosti konsorcia Komisi ze dne 13. listopadu 2012 o zaplacení částky 342 078,03 EUR a její odpověď, že souhlasil s prodloužením dohody a očekával, že konsorcium předloží svou závěrečnou zprávu a finanční dokumenty. Komise ujistila konsorcium, že provede platbu zůstatku s náležitou péčí. Ve svých posledních připomínkách ze dne 1. srpna 2013 stěžovatelka veřejného ochránce práv informovala, že akce skončila dne 31. prosince 2012 a že navzdory tomu, že konsorcium vyhovělo všem svým dalším žádostem a dokumentárním kontrolám, Komise dosud neuhradila konečný zůstatek. Domnívá se, že je to v rozporu se závazky Komise a se zjištěními veřejné ochránkyně práv.

Posouzení veřejného ochránce práv po jeho přátelském návrhu řešení

71. Návrh veřejné ochránkyně práv na smírné řešení se zabýval dvěma aspekty. Na jedné straně veřejná ochránkyně práv vyzvala Komisi, aby řádně vysvětlila, proč považovala sazbu úhrad ve výši 45,75 % za použitelnou na průběžné platby. Na druhé straně ji vyzval, aby zajistila, že jakmile to ustanovení dohody umožní, přistoupí k úhradě splatného zůstatku v co

nejkratší lhůtě. Veřejný ochránce práv analyzuje odpovědi Komise na každý z výše uvedených návrhů a připomínky stěžovatele k těmto odpovědím níže.

Vysvětlení Komise týkající se použití sazby 45,75 % na průběžné platby

72. Komise vysvětlila svou praxi uplatňování celkové míry smluvního financování ve výši 45,75 % na průběžné platby odkazem na „[t]o nezbytnost zajistit řádné finanční řízení rozpočtu EU a omezit složité a nejisté pozdější zpětné získávání prostředků“. Dodala, že „jeho standardní přístup byl systematicky dodržován.“

73. Veřejná ochránkyně práv chápe Komisi v tom smyslu, že: „u průběžných plateb vždy uplatňujeme celkovou sazbu příspěvků. Pokud zaplatíme více, budeme muset později požádat dodavatele, aby mu to splatil. To by bylo nepříjemné pro dodavatele i pro nás. Také nemusíme dostat peníze zpět. V takovém případě by utrpěl rozpočet EU.“ Za předpokladu, že se jedná o správný výklad, veřejný ochránce práv to považuje za rozumný. Bylo by však lepší, kdyby Komise sama mohla k vyjádření svého významu použít jasnější jazyk.

74. Zadruhé veřejná ochránkyně práv zdůrazňuje, že jak sama Komise uznala, dohoda neposkytla žádný jasný a jednoznačný právní základ pro použití výše uvedené sazby na průběžné platby. Pokud by základem byla povinnost Komise týkající se řádného finančního řízení, bylo by v souladu se zásadami řádné správy, aby Komise odpovídajícím způsobem vydala pokyny. Vzhledem k tomu, že takové pokyny neexistují, veřejná ochránkyně práv pochybuje, zda je zcela přesné, aby Komise prohlásila, že se touto praxí „systematicky“ řídila.

75. Zatřetí veřejná ochránkyně práv připomíná, že i) jeden z úředníků Komise poskytl stěžovateli informace, které by mohly důvodně vést k domněnce, že by se na průběžné platby mohly vztahovat vyšší sazby náhrad; a ii) konsorcium předložilo návrh rozpočtu, který byl slučitelný s těmito informacemi a který Komise nakonec přijala, čímž toto přesvědčení potvrdilo. Výklad úředníka Komise (nejprve potvrzený také jiným úředníkem Komise) tak jasně ukazuje, že i odpovědné útvary Komise byly přesvědčeny, že průběžné platby mohou být proplaceny vyšší sazbou, než je sazba použitelná na celkovou úhradu žaloby. Zdá se, že to je v rozporu se stanoviskem Komise, že celkově „systematicky“ uplatňovala celkovou sazbu úhrad na průběžné platby.

76. Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že Komise v průběhu šetření veřejného ochránce práv řádně nevysvětlila, proč použila celkovou sazbu úhrad ve výši 45,75 % na průběžné platby, které poskytla konsorciu v rámci dohody. Nicméně změnou vzoru svých grantových dohod tak, aby bylo zřejmé, jak jsou průběžné platby prováděny, Komise připustila, že její předchozí praxe byla sporná a že na její podporu jsou zapotřebí jasná pravidla. Do všech grantových dohod je nyní zahrnuto toto ustanovení: „[t]á částka průběžné platby se stanoví na základě skutečně vynaložených způsobilých nákladů, jak je uvedeno v průběžném výkazu a potvrzené Komisí, na něž se použije procentní podíl grantu Unie uvedený v článku I.4.3“.

77. S ohledem na výše uvedené se veřejný ochránce práv domnívá, že Komise již využila poučení z projednávané věci a že není zapotřebí žádné další kroky veřejného ochránce práv.

Ujištění Komise týkající se bezodkladného vyplacení zůstatku

78. Komise v souhrnu ujistila veřejného ochránce práv, že přistoupí k vyplacení zůstatku, jakmile jí to dohoda umožní, v souladu s návrhem veřejné ochránkyně práv na smírné řešení. Přijala proto tento aspekt návrhu veřejné ochránkyně práv a žádná další šetření v tomto ohledu nejsou opodstatněná.

79. Stěžovatelka však uvedla, že Komise provádí audity a uplatňuje nová pravidla pro podávání zpráv, která jsou podle jejího názoru zbytečná. V souhrnu měly za následek odložení platby, kterou Komise přislíbila provést, aniž by došlo ke zbytečným prodlevám.

80. Veřejná ochránkyně práv nemá důvod pochybovat o ujištění Komise, že vyplácí zůstatek co nejrychleji. Ačkoli však uznává pravomoc Komise provádět kontroly a audity v souvislosti s akcí [8], má rovněž na paměti opakovaný argument stěžovatele, že malé a střední podniky, které jsou součástí Sdružení, již byly nepříznivě ovlivněny negativním finančním dopadem vyplývajícím z nedorozumění ohledně sazby proplácení použitelné na průběžné platby. Vyzývá proto Komisi, aby vysvětlila, jak splnila svá vlastní ujištění, že na konci akce zaplatí konsorciu zůstatek, aniž by došlo ke zbytečným prodlevám. Komise se ve své replice vyzývá, aby prokázala, že řádně zohlednila žalobní důvody konsorcia týkající se okamžitého vyplacení zůstatku, aby se minimalizovala finanční újma, kterou partnerské malé a střední podniky utrpěly, v souladu se svými ujištěními, že bude usilovat o zajištění rychlé platby malým a středním podnikům. Veřejná ochránkyně práv v této souvislosti konstatuje, že Komise sice podle stěžovatelky předložila poslední soubor požadovaných dokumentárních kontrol dne 4. července 2013, v srpnu 2013 však konsorciu dosud nevyplatila zůstatek. Veřejná ochránkyně práv proto níže uvádí další poznámku.

B. Závěr

Na základě svého šetření této stížnosti ji veřejný ochránce práv uzavírá s následujícím závěrem:

Žádné další šetření stížnosti není opodstatněné.

Stěžovatel a předseda Komise budou o tomto rozhodnutí informováni.

Další poznámka

Veřejná ochránkyně práv vyzývá Komisi, aby vysvětlila, jak splnila své vlastní ujištění, že na konci akce zaplatí konsorciu zůstatek, aniž by došlo ke zbytečným prodlevám. Komise se ve své replice vyzývá, aby prokázala, že řádně zohlednila žalobní důvody konsorcia týkající se okamžitého vyplacení zůstatku, aby se minimalizovala finanční újma, kterou partnerské malé a střední podniky utrpěly, v souladu se svými ujištěními, že bude usilovat o zajištění rychlé platby malým a středním podnikům. Veřejná ochránkyně práv v této souvislosti konstatuje, že Komise sice podle stěžovatelky předložila poslední soubor požadovaných dokumentárních kontrol dne 4. července 2013, v srpnu 2013 však konsorciu dosud nevyplatila zůstatek.

P. Nikiforos Diamandouros

Ve Štrasburku dne 30. září 2013

[1] Článek I.4.3 dohody stanoví: „Komise přispěje maximálně částkou 1,777,916,13 EUR, což odpovídá 45,75 % způsobilých nákladů...“.

[2] Článek I.4.3 stanoví, že „Komise přispěje maximálně částkou 1,777,916,13 EUR, což odpovídá 45,75 % způsobilých nákladů, přičemž náklady na činnosti v oblasti řízení projektů jsou omezeny na 10 % celkových způsobilých nákladů uvedených v odstavci 2. Nepřímé náklady jsou způsobilé pro financování pouze tehdy, vypočítají-li se jako paušální sazba nejvýše 30 % celkových způsobilých osobních nákladů, jak je uvedeno v bodě II.16.3. Konečná výše grantu se stanoví podle článku II.18, aniž je dotčen článek II.20.

Příjemci musí předložit důkaz o výši poskytnutého spolufinancování. Spolufinancování může být poskytnuto buď z vlastních zdrojů příjemců, nebo z jiných zdrojů vnějšího financování.

Odhadovaný rozpočet v příloze II obsahuje tabulku odhadovaného rozpisu rozpočtu a finančního příspěvku Společenství podle činností, které mají provádět všichni příjemci v rámci akce. Příjemci mohou převádět rozpočet mezi různými činnostmi a mezi sebou, pokud je práce vykonávána podle přílohy 1.

Před provedením jakékoli úpravy o tom koordinátor písemně informuje Komisi. Komise si vyhrazuje právo odmítnout jakoukoli úpravu do 30 dnů od obdržení oznámení.

[3] Článek II.15 odst. 2 stanoví, že „[i] platby nterim jsou určeny k úhradě výdajů příjemcům na základě podrobného výkazu vynaložených nákladů, jakmile akce dosáhne určité míry dokončení.

Koordinátor je oprávněn požádat o průběžnou platbu na konci každého vykazovaného období s výjimkou posledního vykazovaného období. Tato žádost se předloží Komisi nejpozději 45 kalendářních dnů po skončení dotčeného vykazovaného období. K žádosti o průběžnou platbu se přiloží dokumenty uvedené v čl. II.14.1 odst. 1.

Ve všech případech (s osvědčením o auditu nebo bez něj podle článku II.22) příjemci potvrdí, že informace obsažené v žádostech o platbu jsou úplné, spolehlivé a pravdivé, že vykázané náklady jsou skutečné náklady a že byly vykázány všechny příjmy. Osvědčí rovněž, že vzniklé náklady lze považovat za způsobilé v souladu s grantovou dohodou a že žádosti o platbu jsou podloženy odpovídajícími podklady, které lze zkontrolovat.

Po obdržení těchto dokumentů může Komise:

Schválila průběžnou zprávu o provádění akce;

— Požádat příjemce o podklady nebo jakékoli další informace, pokud to považuje za nezbytné pro schválení zprávy;

— Odmítnout zprávu a požádat o předložení nové zprávy.

Žádosti o doplňující informace nebo novou zprávu se oznámí koordinátorovi písemně. Koordinátor má 30 dnů na to, aby požadované informace nebo nové dokumenty předložil.

Jsou-li požadovány doplňující informace, lhůta pro přezkum se prodlouží o dobu potřebnou k získání těchto informací.

Pokud je zpráva zamítnuta a je požadována nová zpráva, použije se schvalovací postup popsany v tomto článku.

V případě opětovného zamítnutí si Komise vyhrazuje právo ukončit dohodu uplatněním čl. II.11.3 písm. b). “

[4] Článek 12 Evropského kodexu řádné správní praxe, nadepsaný „ Soudní řád“, stanoví: „ 1. [W] slepice odpovídá na korespondenci... úředník [...] odpoví co nejúplněji a nej přesněji na otázky, které jsou položeny. “

[5] Čl. 3 odst. 5 statutu veřejného ochránce práv.

[6] Komise uvedla: „[C] vzhledem k nutnosti zajistit řádné finanční řízení rozpočtu EU a omezit složité a nejisté pozdější zpětně získané částky obvykle předpokládá standardní ustanovení o průběžných platbách, jak je stanoveno v dohodách o grantech, ve formě proplacení určitého podílu skutečně vynaložených způsobilých nákladů, jako je tomu v projednávané věci, uplatnění sazby náhrad stanovené v článku I.4.3 grantové dohody na náklady, které byly vykázány jako skutečně vynaložené během příslušného vykazovaného období a byly uznány jako způsobilé. Tento standardní přístup byl systematicky dodržován .

[7] V zájmu zajištění výslovného výkladu ustanovení nové grantové dohody podepsané v rámci programu CIP v roce 2011 nyní obsahují toto prohlášení v článku I.5.2: „Částka průběžné platby se stanoví na základě skutečně vynaložených způsobilých nákladů, které jsou uvedeny v průběžném výkazu a potvrzeny Komisí, na něž se použije procentní podíl grantu Unie uvedený v

článku I.4.3. “

[8] Článek II.21.1 dohody stanoví, že „koordinátor se zavazuje poskytnout veškeré podrobné informace požadované Komisí [...] za účelem ověření řádného provádění opatření a ustanovení dohody. Pokud si to Komise přeje, může požadovat, aby tyto informace byly poskytnuty přímo spolupříjemcem. „Podobně čl. II.21 odst. 3 dohody stanoví, že příjemci souhlasí s tím, že Komise může provést audit využití grantu [...] Tyto audity mohou být prováděny po celou dobu provádění dohody až do vyplacení zůstatku a po dobu pěti let ode dne vyplacení zůstatku. Zjištění auditu mohou případně vést k rozhodnutí Komise o zpětném získání částek .